

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

§. 1. Quæna[m] è terræ motibus documenta sumi possint?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

vanta molis, ut duarum librarum pondus explerent. quibus animantes non pauca sub Dio exanimata, quasi lapidatum esset de calo. Grandines quoque, visus subnirides, veluti spem facerent melioris fortune. Quamquam si rationes expendimus, spes in metum euadit: neque alia spes affulget, nisi de qua poeta. *Aeneid. 4.*

Hunc ego si potui tantum sperare dolorem.

C A P V T X X.

Vilissima, in terra motibus, rerum caducarum contemnedarum mortalibus exhiberi monumenta.

Poterimus & nos, enimvero & debemus eiusmodi, longèque atrociorē expectare tempestatē, quam Ioël, his verbis prædixit: *A facie eius contremuit terra, moti sunt cali: sol & luna obtenebrati sunt, & stelle retraxerunt splendorem suum. Et Dominus dedit vocem suam, ante faciem exercitus sui: quia multa sunt nimis castra eius; quia fortia, & facientia verbum eius: magnus enim dies Domini, & terribilis valde: & quis sustinebit eum? Nunc ergo dicit Dominus: Cōuertimini ad me, in toto corde vestro, in ieiunio, & in fletu, & in planctu: dum tempus est conuersionis; erit, cum ira Dei non poterit ampliùs mitigari. Si enim, in hac vita, Georgius Abbas, vidit aliquando Christum à tot millibus Sanctòrum, denique nec ab ipsa sua Matre potuisse mitigari, quantò minus poterit mitigari, in die iræ? Hi maximi sunt fructus, qui è terræ motibus vel factis, vel meditatè cogitatis oriuntur; ut scilicet per eos intelligamus. 1. Peccati gravitatem; 2. Dei peccato irascentis æquissimam indignitatem. 3. Eiusdem, in ipsa ira, erga suos, bonitatem. 4. Christi auctoritatem, ac potestatem. 5. Vltimi iudicij formidandam faciem. 6. Pœnitentiæ necessitatem. 7. Terrarum, quas tantopere amamus, calamitatem; ac proinde, ut à terra morientium ad terram viuentium; à creaturis ad Creatorem conuertamur. *Vberibus matres absinthia terra medentes* illinere solent, ut aduiciores liberos fastidio absterreant. Illinit & terris Deus suas amaritudines, ut calum queramus. Quid enim, stat terra? sed nō ita, ut non possit cōcuti atque moueri. Eriguntur palatia? sed sæpe vno momento deijciuntur.*

1.

Ioël. 2. 10.

Moscu Eui-
rat. in Prat.
spir. cap. 50.

Kk 2

Sur-

Pfal. 4. 3.

Surgunt in altum turres? tantò profundius cadunt. Florent, gaudent, jubilent pagi, arces, vrbes? Sed ecce, vno terræ hiatus hauriuntur, sepeliuntur, in cinerè rediguntur. Sic opes, sic honores, sic voluptates, sic ipsi homines euanescunt. Ergo, *filij hominū vsquequægrani corde? vt quid diligitis vanitatem, & queritis mendaciū?* Paradisum peccato primi parentis amisistis, in terris; pater mendacij vos decipit, si quis iam vobis, hic Paradisum promittit.

II.

Paul. Venet.
lib. 1. cap. 28.
Orient. hist.

In Persidis regno tyrannus quidam, Alaodinus dictus, vt memorat Paulus Venerus, Muletam regionem occupauit, multosque sicarios, quos Assassinos vocant, hoc astu sibi adiunxit. In valle quadam amoenissima, & præruptis cincta montibus, paradysum omni deliciarum genere, qualem suis Machometes promittebat, instruxit. In faucibus, per quas solus patebat aditus, arcem extruxit munitissimam, ne cui accedendi potestas esset, præterquam conscijs. Affirmabat interim, se clauis Machometici paradisi habere, & potione soporifera clam oblata, dormientes in eum locum deferendos curabat. Experrecti cum omnibus delicijs affatim fruerentur, reuera, se in paradiso esse credebant. At præstigiator ille, capta opportunitate, medicato poculo sopitos rursus extra paradysum efferebat, eos ad omnia, quæ imperaret patranda, paratissimos postea habebat; quippe de paradiso, si Principi obedirent, securissimos. Hac arte non paucos Christianorum Principum insidijs circumuentos, oppressit. Tandem An. M. CC. LXII. Allaris rex Tartarorum senem hunc in paradiso, triennali obsidione, ad deditiõnem, fame compulit; locum aboleri, & assecclas omnes interimi iussit. Talem paradysum fingit, & proponit multis, in terra, Stygius Alastor. Sed reuera, *velut somnium auolans non inuenitur, transiet, sicut visio nocturna.* Et tamen hoc somno tam multos fallit; vt ad nulum habeant obedientes. Ita terram illis & terrena deprædicat, vt non tantum *adhæreat pavimento anima* eorum, sed vt in ea se præcipites etiam perdere non dubitent, more M. Curtij, cum equo in cauerenam insipientis, ibi, vbi in ingentem sinum, Romæ terræ labes confederat.

Iob. 20. 8.

Pfal. 118.

III.

Quid enim non faciunt homines, pro terra, quam paradysum esse, sibi imaginantur? pro terra litigant, duellant, digladiantur.